Recensies en berichten van carillon- en orgelconcerten in Delft, 1957

Delftsche Courant 1957
Bijeengesprokkeld door Laura Meilink-Hoedemaker.

Overzicht:

Recensies en berichten van carillon- en orgelconcerten in Delft, 1957.....1
Leen 't Hart stadsbeiaardier te Rotterdam 2
Leen 't Hart naar Heidelberg 2
De verjaardag van de kroonprinses 2
Waar men de torenklokken hoort zingen 2
Programma viering Koninginnedag 5
Viering Koninginnedag 5
Debuut orgelist Addie de Jong 5
Beiaardconcert op 11 juni 1957 door Rien Ritter 6
Orgelconcerten door diverse organisten 6
Delft in de aether 6
Beiaardconcert door Leen 't Hart 6
Nieuwe melodieën op het carillon 7
Beiaardconcert [door Rien Ritter] 7
Beiaardconcert [door Leen 't Hart] 8
Beiaardconcert [door Rien Ritter] 8
Klimwerk [en andere anekdotes] 9
Beiaardconcert [door Leen 't Hart] 10
Beiaardconcert [op 30 juli 1957 door Rien Ritter] 11
Beiaardconcert door Van Balkom [in Delft op 13 augustus 1957] 11
Beiaardconcert [op 3 september 1957 door Rien Ritter] 12
Compositieconcours voor beiaard 12
Verzoekconcert op de beiaard [op 17 september 1957 door Leen 't Hart] 13
Boeiend orgelconcert met onbekende werken 13
Leen 't Hart aan het orgel 14
Leen 't Hart concerteerde op orgel van de Westerkerk 15
Orgelconcert van Leen 't Hart 15
Leen 't Hart gaat carillon inwijden 15
Leen 't Hart voor de TV 15
Kerstconcert in de Nieuwe Kerk 16
Kerstliederen van de torentrans 16

Delftsche Courant, Woensdag 23 januari 1957

Leen 't Hart stadsbeiaardier te Rotterdam

In de vacature van stadsbeiaardier, ontstaan door het heengaan van Ferd. Timmermans die de pensioengerechtigde leeftijd bereikte,hebben B&W van Rotterdam benoemd Leen 't Hart, stadsbeiaardier te Delft en directeur van de Nederlandse beiaardschool.
Als plaatsvervanger is aangesteld Cor Don uit Vlaardingen. [Met foto.]

Delftsche Courant, dinsdag 29 januari 1957

Leen 't Hart naar Heidelberg

Morgenavond vertrekt onze stadsbeiaardier Leen 't Hart voor een week naar Heidelberg waar hij bij de klokkengieter FW Schilling klokken zal inspecteren. Het betreft hier de eerste klokken, welke na de oorlog door de genoemde firma zijn werden gegoten. Aan het inspelen wordt veel aandacht geschonken; zo zal de radio een uitzending ervan verzorgen.
Op 10 maart zal Leen 't Hart de beiaard te Kassel met een bespeling inwijden.
Het blijkt dus dat Duitsland thans ook 'beiaard minded' gaat worden. Er zullen dan ook beiaardiers moeten worden opgeleid hetgeen wellicht leerlingen voor de Nationale Beiaard School te Amersfoort zal opleveren. Duitsland beschikt momenteel niet over eigen beiaardiers.

Delftsche Courant, donderdag 31 januari 1957

De verjaardag van de kroonprinses

Ter gelegenheid van de verjaardag van prinses Beatrix heeft de stadsbeiaardier Rien Ritter vanochtend op het carillon van de Nieuwe Kerkstoren een programma van vaderlandse liederen uitgevoerd. Behalve dit beiaardspel werkten de vlaggen, welke wapperden van openbare gebouwen en verscheidene woningen, mee om een feestelijk tintje te geven aan deze dag, waarop, althans in de ochtenduren, het traditionele Oranjezonnetje verstek liet gaan.

Delftsche Courant, Zaterdag 16 februari 1957

Waar men de torenklokken hoort zingen

In Amersfoort leidt Leen 't Hart de eerste Nederlandse school voor opleiding van beiaardiers.
Over de markt van Amersfoort vermengde zich het geluid gekrijs van de biggen met het klokkenspel uit de Lievevrouwetoren. Boeren op witte en gele klompen dragen droegen biggen bij staart en oor van de vrachtauto's naar de hokken. Verweerde, dikke eelthanden ketsten op elkaar als het ging om de prijs van een varkensbaby. Boven in de toren sloegen de tot vuist gebalde handen van de beiaardier op de toetsen van het klavier en de voeten roffelden mee. Intussen zweefden en dartelden de klanken door de lucht, om als fleurige melodietjes neer te dwarrelen temidden van de huizen en de mensen. Op een mistige ochtend waren we met de klokkenmeester mee aan, hoog de toren in. We draaiden 250 trapjes op in een nauwe wenteltrap tot 60 meter hoogte, waar een grote duiventil, de cabine, het klavier van de beiaard bewaart. Buiten de toren, hoog in de lucht scheen een reusachtige hand een pot met verf te hebben leeg gegoten. De drabbige massa was halverwege tegen een dijk van lucht blijven steken en verdeelde het gewelf in een grauwige, wazige muur en een nevelige, vaalblauwe vlakte. Maar toen kwam de zon. Terwijl de beiaardier op de toetsen timmerde om de ijzel uit de pijpjes en van de lijnen te verwijderen, gleden steeds meer vrolijke stralen de toren binnen. De klanken van de eerste akkoorden van het klokkenspel vermengden zich met het angstaanjagende geloei van de brandweersirenes. In de verte brandde een barak in een soldatenkamp; in de toren speelde de beiaardier het melodietje "Den uil die op den peerboom zat" Er zaten geen uilen in de negentig meter hoge steenmassa, wel duiven. Het carillon speelde, de ijspegels drupten eer en de duiven vlogen uit. Beneden op de markt klotsten de klompen voort en de biggen kermden verdrietig. De beiaardier speelde, melodietje na melodietje ingetogen en geconcentreerd. En de zon scheen volop.

Initiatief van de burgemeester
Ruim drie jaar bestaat nu de eerste Nederlandse beiaardierschool. In 1953 werd zij op initiatief van de burgemeester van Amersfoort gesticht. De prachtige Lievevrouwetoren van de stad stond ter beschikking van de studerenden en in de dieventoren werd een zolderkamertje beschikbaar gesteld. Als directeur werd Leen 't Hart uit Delft, de stadsbeiaardier van Delft, Leiden en Rotterdam en leerling van de beroemde Mechelse Staf Nees benoemd.
Leen 't Hart was dadelijk bereid ons tijdens een van de lesdagen in Amersfoort te ontvangen. Hij stelde ons zelfs voor het gehele lesrooster als toekijkende leerling te volgen. Met graagte hebben wij zijn aanbod geaccepteerd. De dagindeling van de heer 't Hart was als volgt: 10 uur carillonconcert in de toren, 11 uur praktische les in de school en 14.30 carillonbespeling van de leerlingen in de toren.

Een ware ijsregen
Zo bestegen wij dan op die morgen de 90 meter hoge toren. Dapper telden wij de uitgesleten treden, terwijl wij op hetzelfde ogenblik de eerste beleefdheidszinnen wisselden met onze prettige gastheer en wel zeer sterk hijgden. Na zes minuten waren wij op 60 meter. Dikke klonters ijzel hadden zich aan de klokken vastgekoekt en de draden naar de klepels schitterden vaag door de wel vier keer zo dikke ijzellaag.
De heer 't Hart bekeek overigens het grillige ijsspel op het carillon met veel misnoegen. "Dat wordt wat"mompelde hij, toen hij het spiegelgladde trapje naar de cabine beklom, een soort grote duiventil in het hartje van de toren. Daarin brandde reeds de elektrische verwarming die de koster beneden in de toren het portaal had aangestoken. De zorgen van de beiaardier bleken niet ongegrond te zijn. De draden zaten vastgevroren in de hulsjes en de pedalen weigerden terug te veren. Na vele opwaartse bewegingen vlogen eindelijk de stukken ijs van de draden, toen de klokken - nog onduidelijk - mee begonnen te tingelen, brak een ware ijsregen los.

Dat kwam er van
Nog kreunden de klokken onder de slagen van de hamers, maar hoe meer ijzel onder het aanhoudend getik losliet, hoe prettiger het geluid werd. Eindelijk beierden de klokkenhun schoonste liedjes, totdat... Het gezicht van de klokkenmeester dat met de komst van de zon en de terugkeer van het perfect geluid helemaal was opgeklaard, keek ineens zeer verdrietig. Hij sprong op. "Kijk" zei hij, en meer niet. Het pedaal dat de hamer tegen de klok slaat, die de f-toon voortbrengt, hing slap naar beneden. "Dat komt van die ijzel, nu is er een draad gesprongen " vervolgde de beiaardier. "Ik moet proberen of ik dat ding kan maken". Tja, heel eenvoudig gezegd. Doch de plaats waar de draad was geknapt was bovenin de klokkenkamer.
Om daar te komen moest eerst een ladder naar het omloopje van de cabine getild worden. en vervolgens moest de beiaardier halsbrekende toeren verrichten op de spiegelgladde vrij smalle ijzeren staven, waaraan de klokken waren opgehangen. De heer 't Hart bleek voor geen kleintje vervaard te zijn. Wij hielpen hem bij het naar boven sjorren van de ladder en vervolgens hingen we met ons hele gewicht tegen haar aan om het uitglijden van de tot een lange slang uitgeschoven ladder te voorkomen. De beiaardier klauterde van stang naar stang, die alle met een flinke laag ijzel bedekt waren. In ons hart bewonderden we hem, want het staal was koud en glibberig. Terwijl zijn voeten wat steun zochten, peuterde de beiaardier met steenkoude handen aan de draden. En hij had gelijk. De breuk werd hersteld en dat betekende dat de praktische lessen van de leerlingen in de middag doorgang konden vinden.

In 't Latijntje
De stad Amersfoort is rijk aan prachtige oude gebouwen. Een hiervan is de Dieventoren of Plompetoren in de volksmond ook wel 't Latijntje genoemd. In de toren boven de poort heeft de gemeente twee lokalen ter beschikking gesteld van de beiaardiersschool. Een stemmige omgeving zonder buren. Want dat is heel belangrijk. De pedalen van het klavier worden naar beneden geslagen. Dat geeft een onophoudelijk gedreun, dat zelfs zo luid is, dat wanneer de beiaardier in de cabine van de onze Lievevrouwetoren speelt, hij een raampje open moet zetten, om de klokkenmelodie te kunnen volgen.

Daar in de Dieven- of Plompetoren of het Latijntje (van Latijnse school, die in vroeger jaren hier gehuisvest moet zijn) komen tweemaal per week de leerlingen van de beiaardschool . Burgemeester Molendijk van Amersfoort, zelf een grote liefhebber van carillonmuziek, nam dus het initiatief.

In 1953 werd een oproep geplaatst voor een bekwaam beiaardier in Nederland, die iets voelde directeur te worden van de eerste Nederlandse Beiaardiersschool. Toen er [g]een geschikte kandidaat gevonden werd stapte de burgemeester op Leen 't Hart af. Deze stadsbeiaardier van Delft en Leiden (Rotterdam is er pas bijgekomen) genoot immers een grote bekendheid onder de Nederlandse beiaardiers. Hij had zijn opleiding genoten in Mechelen van niemand minder dan de beroemde Staf Nees. Vervolgens had hij zich verder bekwaamd onder leiding van de even beroemde Ferd. Timmermans in Rotterdam. De heer 't Hart had bovendien naam gemaakt door het componeren van vele composities voor de beiaard en bovendien vele studieboeken geschreven. De heer 't Hart zwichtte voor de aandrang en nam de leiding op zich. In 1953 startte dan de school met zes leerlingen.

Enthousiasme
Nu zijn er dertien, waarvan er zes op maandag en zeven op vrijdag naar Amersfoort komen. De school werd in de beiaardierswereld met groot enthousiasme begroet. Het volgen van studies in Mechelen was immers ontzettend kostbaar en verder hadden vele Nederlandse carillonbespelers zichzelf het vak of dit van anderen geleerd, die evenmin ooit een opleiding hadden genoten.
De bijna 100 Nederlandse beiaards worden lang niet alle bespeeld door deskundigen, maar daarin wordt, dank zij deze school , nu en grote verbetering gebracht. De heer 't Hart die ook al de eerste beiaard in Zuid Amerika heeft ingewijd en vervolgens op Curaçao de bevolking warm heeft gemaakt voor het klokkenspel kreeg nu dus volop gelegenheid zijn talenten aan zijn landgenoten mee te delen. De gehele opleiding duurt drie tot vier jaar naar gelang de leerlingen snel of langzaam de studiestof doorwerken. Het is van het grootste belang dat de cursisten reeds musici zijn; vooral orgelisten genieten de voorkeur. De opleiding bestaat uit talrijke oefeningen op een oefenklavier.

Onwelluidend gedreun
Men moet het mee kunnen maken om te begrijpen dat het "bespelen" van een oefenklavier misschien wel de saaiste oefenstof voor welke studieopleiding dan ook is. Men hoort geen muziek, alleen maar het getimmer van de pedalen. Men moet dus de muziek denken, of nog beter mee neuriën,. De heer 't Hart geeft prompt met zijn handen aan wanneer de melodie dolce of fortissimo is. Wij hoorden niets, alleen maar het onwelluidend, vermoeiend gedreun van de pedalen, maar de heer 't Hart leefde zich geheel in de muziek in.

Zo'n oefenklavier is voor iedere leerling een noodzakelijk bezit. De buren van de studerende beiaardiers zullen het niet erg op prijs stellen wanneer de student een paar uur per dag op de toetsen timmert. Helaas, de techniek speelt ook bij het beiaardspel, om geheel in muziekstijl te blijven, de eerste viool. Oefenen en nog eens oefenen op zo'n hoogst onmelodieus instrument is bittere noodzaak. Sommige studenten hebben zelf een oefenklavier gebouwd, en enkelen zelfs met geluid, dat zij laten voortbrengen door kleine hamers die tegen buizen aantikken. Een oefenklavier kost de student duizend tot twaalfhonderd gulden, maar als hij een beetje handig is en het zelf bouwt, kan hij met driehonderd gulden toe.

Terwijl de heer 't Hart op de eerste etage van de Dieventoren zijn "muzikaal" onderricht geeft , zit een verdieping hoger de heer J.H. Bol uit Utrecht, die onderricht geeft in de muziekwetenschap. Na enkele jaren van veel studie kunnen de leerlingen het diploma van de beiaardschool halen en vervolgens nog examen doen voor het diploma MO beiaardier.
Wat de studiestof betreft moeten de leerlingen, die iets gevorderd zijn het zonder boeken stellen. Tijdens hun lesdag zitten ze dan ook ijverig composities over te schrijven die ze moeten instuderen. Aanvankelijk was de school een onderafdeling van de Amersfoortse muziekschool, maar sinds kort is het een stichting geworden. In het stichtingsbestuur zitten hebben enkele vooraanstaande Nederlanders zitting genomen, o.a. dr. ir. W. Kok alhier.

De toren in

's Middags trokken wij met de heer 't Hart en vier studenten mee de Lievevrouwetoren in . Dat waren Jan van Alphen, stadsbeiaardier van Culemborg, Gijs Brinks uit Baarn, Huib Phielix uit Gorkum en Leo van Stempvoort uit Veenendaal. Om beurten bespelen zij de beiaard en dat er wel eens onzuivere klokketonen werden voortgebracht, werd alleen door het vijftal in de toren opgemerkt.
Een van de studie-opdrachten luidt dat de studenten een compositie moeten schrijven. Dat is voor deze mensen geen probleem. Zo zat Huub Phielix, een jeugdige knaap nog, zonder muziek voor zijn Gorcumse beiaard omdat hij een octaaf minder telt dan het standaardtype. Geen nood, korte tijd later hadden Huib Phielix en Gorcum muziek, geschreven door de studenten van de beiaardschool. De een schreef een gavotte, de ander een menuetje en zo kwam Phielix op een zekere dag met een reeks prachtige composities thuis. Een treffend staaltje van collegialiteit. Wat dat betreft: zelden zagen wij een groepje studerenden die zo vlot met elkaar omgingen. er wordt zo nu en dan in de Dieventoren echt "gein geschopt" vooral wanneer het koffiehalfuurtje is aangebroken en eendrachtig voor een grote pot koffie wordt gezorgd.
Voorlopig is er voor de heren 't Hart en Bol nog wel werk aan de winkel. De dertien studenten vinden zij wel het maximum en verder hebben zij geen angst voor de toekomst. Het aantal carillons wordt in Nederland steeds groter en dus zullen er steeds meer beiaardiers moeten komen. Bovendien bestaat er onder vele beiaardiers, die wel dapper een melodietje uit de klokken roffelen, grote behoefte zich in het vak te bekwamen. Neen, er is nog jaren werk. Beslist, zolang er nog klokken beieren over Nederland, zal de beiaardiersschool van Amersfoort blijven bestaan.
Het is een prachtig initiatief dat de burgemeester van Amersfoort heeft genomen. Hij heeft hiermede bereikt, dat in het buitenland, zoals in Amerika , waar ook steeds meer carillons worden opgehangen, de goede naam van Nederland als beiaardland zal blijven bestaan. En och, dat er vrijdagsmiddags eens een onzuivere toon over de stad wordt gestrooid, is niet zo erg. Want ook in de wereld van de beiaardiers geldt het gezegde: met vallen en opstaan leert men lopen. Als de leerling valt, helpt de heer 't Hart hem met opstaan en als de leerling loopt is Nederland een afgestudeerde beiaardier rijker, die met bekwame handen de klokken laat zingen.
Aardige foto's hierbij:
Leen 't Hart bespeelt de beiaard van de toren te Amersfoort
Op 60 meter hoogte timmeren de hamertjes tegen de klokken en over de oude stad klinkt een melodieus wijsje.

Delftsche Courant, 29 april 1957

Programma viering Koninginnedag

Onder andere beiaardbespeling 10.30 - 12.30

Delftsche Courant, 1 mei 1957

Viering Koninginnedag

[...] de beiaardiers strooiden van de Nieuwekerkstoren af klanken over de stad [..]

Delftsche Courant, 24 mei 1957

Debuut orgelist Addie de Jong

De nog zeer jonge Delftse orgelist, Addie de Jong zal zaterdag 1 juni zijn eerste concert geven in de Grote Kerk te Maasdijk. Zijn programma bestaat uit werken van Bach, Franck, Merkel, de Wolf, Zwart en Jan J. van den Berg. Het concert begin om 8 uur 's avonds.

Delftsche Courant, zaterdag 8 juni 1957

Beiaardconcert op 11 juni 1957 door Rien Ritter

De stadsbeiaardier Rien Ritter geeft dinsdag 11 juni van acht tot negen uur 's avonds een concert op het carillon van de Nieuwe Kerkstoren. Het programma luidt:
1. Preludium "de Koekoek - M. v.d. Gheyn
2. Werken van Fiocco
2a. La légère
2b. Andante
2c. Deux gavottes
3. volksliederen
3a. Komt vrienden in het ronde
3b. Jan Hinnerk
3c. Gelukkige Hans - G. de Marez Oyens
4. Twee menuetten
4a. Menuet I en II - Rameau
4b. Menuet uit es dur Symphonie - W.A. Mozart
5a. Bloemenlied - Mendelssohn
5b. 't Liedeke van 't Patriotiek (18e eeuw)
6a. Ständchen -Schubert
6b. Moment musical op 94 nr 3 - Schubert
7. Preludium en menuet - Jef van Hoof
8. Improvisatie

Delftsche Courant, 15 juni 1957

Orgelconcerten door diverse organisten

Artifex voor internationale uitwisseling van musici is nu ook in Delft actief. Leen 't Hart maakt het mogelijk dat er orgelconcerten zijn in de Westerkerk en Jan J v.d. Berg doet ook mee.

Delftsche Courant, 5 juni 1957

Delft in de aether

via VVV onder andere carillonspel; hedenavond uitzending.

Delftsche Courant, 15 juni 1957

Beiaardconcert door Leen 't Hart

Dinsdag 18 juni 's avonds van 8 tot 9 uur geeft Leen 't Hart, stadsbeiaardier van Delft en Leiden op de beiaard van de Nieuwe Kerkstoren een concert.
Het programma luidt:
1 Mars en beiaardlied Dan zal de beiaard spelen, Peter Benoit
2. Drie oud-Nederlandse volksliederen, Valerius
2a. O Nederland let op uw zaak
2b. Wat voor vijand durft ons naken
2c. Slaat op den trommele
3. Vier bewerkingen
3a. Gavotte, G. Ph. Telemaann
3b. Ayre, Jer. Clarke
3c. Sarabande, G. Tartini
3d. Sarabande, D. Zipoli
4. Vier Schubert liederen, bew Leen 't Hart
4a. Haidenröslein
4b. Frühlingsglaube

4c. De Lindenbaum
4d. [niet vermeld]
5. Suite in Oude stijl, A. van Ooik
5a. Prelude
5b. Sarabande
5c. Menuet
5d. Gavotte
5e. Bourree
5f. Gigue
6. Volksliedjes
6a. Jan Hinnerik
6b. Vier weverkens
6c. Komt vrienden in het ronde
7. Fantasie I, Staf Nees
8. Improvisatie

Delftsche Courant, 20 juni 1957

Nieuwe melodieën op het carillon

Na de versteking van het carillon van de Nieuwe Kerk worden de volgende melodieën ten gehore gebracht.
Hele uur: Gavotte van J.S. Bach
Halve uur: The harmonious blacksmith G.F. Händel
Kwart over: Thema gigue van Corelli
Kwart voor: eerste regel van Hij die geen liedje zingen kan

Delftsche Courant, 21 juni 1957

Beiaardconcert [door Rien Ritter]

Dinsdag 25 juni van zeven tot acht uur geeft Rien Ritter, stadsbeiaardier te Delft en Leiden op de beiaard van de Nieuwe Kerstoren een concert.
Het programma luidt:
1. Improvisatie
2. Rondeau, M. v.d. Gheyn
3. Volksliederen
3a. The blue bells of Scotland (Schotland)
3b. Loreley (Duitsland)
3c. Der Schweitzerknabe (Zwitserland)
3d. Sur le pont d'Avignon (Frankrijk)
3e. Klokke Roeland (België)
3f. Het viel eens hemels douwe (Nederland)
4. Drie menuetten
4a. Menuet, Colfs
4b. Menuet, Haydn
4c. Menuet, Tideman Wijers
5. Intermezzo, Jef van Hoof
6a. Wiegenlied, Schubert
6b. Träumerei, Schumann
7. Suite archaïque, G.Clement
Daaruit rigaudon en pavane
8. Oude Nederlandse dansen, Röntgen
9. Postludium, Jef Denijn

Delftsche Courant, dinsdag 2 juli 1957

Beiaardconcert [door Leen 't Hart]

Vanavond van acht tot negen uur geeft stadsbeiaardier Leen 't Hart een concert op de beiaard van de Nieuwe Kerk. Het programma luidt:
1. Preludium quasi una fantasia, Jef van Hoof
2. oude Nederlandse volksliedjes
2a. 's Nachts rusten meest de mensen
2b. Ik zag Cecilia komen
2c. Daarboven uit het vensterken
3. Sonatine voor beiaard, Wouter Paap
3a. Allegro giocoso
3b. Andante sostenuto
3c. Allegretto amabile
4. Drie liederen van Edvard Grieg
4a. Letzter Frühling
4b. Solvegs lied
4c. Solvegs wiegenlied
5. Suite voor beiaard, Staf Nees
5a. Inleiding
5b. Volkslied
5c. Ballade
5d. Vlaamse dans
6a. Menuet, L. Boccherini
6b. Intermezzo, P. Mascagni
6c. Pizzicato, L. Délibes
7. Improvisatie

Delftsche Courant, 15 juli 1957

Beiaardconcert [door Rien Ritter]

Morgen, dinsdagavond, wordt weer van acht tot negen uur een concert gegeven op de beiaard van de Nieuwe kerkstoren door Rien Ritter, stadsbeiaardier van Delft en Leiden.
Het programma luidt.
1. Preludium in G, M. v.d. Gheyn
2a. Courante, Händel
2b. Polonaise, Bach
2c. Finale, Marcello
2d. Gavotte, de Fesch
2e. Allegro, Schepers
3. Volksliederen (Friesland, Twente, Gelderland, Limburg)
4a. Menuet, Baustetter
4b. Menuet en Trio, Krebs
5. Preludium en fuga, Franssen
6. Liederen
6a. Der Lindenbaum, Schubert
6b. Ich wollt' meine Liebe ergosse sich, Mendelssohn
6c. Vaterlandisches Lied, Grieg
7. Dansje, Roelofs
8. Improvisatie

[Een Delftse krant], 20 juli 1957

Klimwerk [en andere anekdotes]

door Willem

Van de week hoorde ik, dat men voor het bespelen van carillons een auto nodig heeft. Maar de man die dat zei, was dan ook de heer Leen 't Hart van de Ternatestraat 20 te Delft, die de stadsbeiaardier is van Rotterdam, Leiden, Amersfoort en Delft, en daarnaast nog zo veel uitnodigingen als gastbeiaardier te verwerken heeft , dat weinig Nederlandse torens hem onbekend zijn.

"Vooral dinsdags is het wel eens knijpen" zegt hij. "Dan zit ik van half elf tot half twaalf op de toren in Delft, en van twaalf tot een uur op de toren in Rotterdam. Delft is driehonderdvijfentwintig treden, en Rotterdam tweehonderdvijftig. Ik weet dat, omdat ik ze altijd loop te tellen. Dat is een mooie afleiding, en het regelt het tempo. Het ritme waarin ik honderzevenenzeventig, honderdachtenzeventig, honderdnegenezeventig zeg, is de beste maat voor mijn stap, heb ik gemerkt. Beneden in de toren krijg ik wel eens toeristen achter me, die vinden dat het te langzaam gaat, en die vragen of ze mogen passeren. Ze hebben altijd ongelijk, want ik haal ze steeds in. Ik denk er dan ook niet aan dinsdags harder te lopen. Ik haal het trouwens toch wel."

Maar dan moet natuurlijk niet gebeuren wat in Culemborg gebeurde, waar hij een nieuwe beiaard in kwam wijden. Daar ging na afloop van het concert heel Culemborg gesticht zijns weegs, de beiaardier opgesloten in de toren achterlatend. "Ik begrijp het wel, want ik ben er altijd even eerder dan de toehoorders, omdat ik die hele klim nog moet maken, voor het concert kan beginnen. De mensen zien mij niet. Bij die Culemborgse inwijding heeft iemand gedacht: "Hé, die deur staat open! Da's geen gezicht!" Hij heeft hem in het slot gegooid, en is na het concert ook weggegaan. Toen ik alle trappen af was, merkte ik het pas. Roepen hielp niet. Het was trouwens een zware deur. Ik moest alle trappen weer op, en ik heb de toren toen maar laten roepen, door een stuk of tien keer achter mekaar de eerste regel van : "In naam van Oranje, doe open de poort" te spelen.

Mensen vereenzelvigen het klokkespel veel meer met de toren dan met een peroson. Ze denken nooit aan een meneer. In Delft, als het markt is, en er breekt plotseling een regenbui los, dan ga ik wel eens midden in het concert over op "Onder moeders paraplu". Dat is leuk, want dan merk je hoe he in je eentje op de toren even de hele stemming op zo'n markt kunt beinvloeden. Ik doe dat ook weleens door te kijken naar de opcriften van de toeristenbussen, en erdan een wijsje vuit het land van herkomst door te gooien.

Op zo'n ogenblik realiseren de mensen zich wel even, dat er een vent achter moet zitten, maar eigenlijk is het voor hen ook dan nog steeds voornamelijk de stem van de toren. En zo moet het ook, vind ik. Maar die gemeentebesturen mogen daar wel eens aan denken, als ze voor hun toren een beiaard aanschaffen. Ik bedoel dit: die klokken gaan net zo goed eeuwen mee, als de toren zelf, en wanneer je dan in een tijd van bestedlingsbperking juist op de beiaard gaat bezuinigen, door een lichtere te nemen, dan sta je er over drie eeuwen nog mee voor gek. In Dordrecht bijvoorbeeld , hebben ze net zo'n beiaard als in Dokkum. In Dokkum doet ie het goed, want dat is een klein torentje. Maar in Dordrecht is het geen gehoor! Een reus van een toren met een piepstem!"

[]

Een beiaard waar je ook een grote toren nog geen figuur laat slaan, kost ongeveer tachtigduizend gulden, is me verteld. Dat is er dan een die begint bij de lage C en vier octaven heeft. De kleintjes beginnen bij de G of de Gis, en ze kosten ongeveer de helft. Het grootste deel van de aanschaffingsprijs zit altijd in de drie laagste klokken. Een lage C klok weegt meer dan twee ton. De F, die slechts drie tonen hoger klinkt weegt nog maar de helft.

Klokken zijn van brons, en dat is duur materiaal. In Delft speelt Leen 't Hart op een beiaard, die zelfs tot de lage A gaat, en in Rotterdam helemaal tot As. Die paar zware tonen maken een beiaard gauw een honderdduizend gulden duurder.

"Hoe mooi het instrument is, merk je eigenlijk pas in het buitenland, waar ze de beiaard niet kennen" zegt de heer 't Hart. Een paar jaar geleden is hij met de eerste grote beiaard, die naar Zuid-Amerika is uitgevoerd, meegegaan, en er drie maanden bij gebleven, om op dat continent de eerste beiaardier in een stoomcursus op te leiden.

"Dat was in Sâo Paulo. De kranten hadden het niet goed aangekondigd, zodat niemand precies wist wat er zou gebeuren. Ze dachten dat er alleen maar een groot aantal op mekaar afgestemde klokken zouden gaan beieren. Toen ik naar boven klom om het inwijdingsconcert te geven, stonden er op het plein een tienduizend mensen. En toen ik halverwege het concert was, kon ik het applaus horen! Ik dacht: dat kan niet! Je zit daar boven namelijk in een gesloten cabine. Ja, de klokken dreunen je nog

wel door je hele lijf, want je zit er vlak onder, maar wat op straat gebeurt kun je beslist niet horen. Wel als je bij een galmgat gaat staan. Dan hoor ik in Delft zelfs mijn kind op de Markt "Dag pappie" roepen. Maar in de cabine hoor je niets, als de klokken zijn uitgeklonken.
Behalve dan die keer in Sâo Paulo. Toen stonden er namelijk honderdduizend te juichen. Als ik er weer aan denk, dan hoor ik het nog in mijn oren. Het was een groot ogenblik. Ik had die honderdduizend mensen bij mekaar gespeeld. Goed, het kwam ook, omdat ze gewoon gebeier hadden verwacht en niet een compleet concert, zodat ik hen bij verrassing nam. Maar ik heb toen ook gedacht: die mensen hebben gelijk. Een klok is een nobel instrument! Wij hier in Nederland zijn er zo mee verwend, dat we het niet meer weten. Het is niet alleen zo in Sao Paulo. In Kassel heb ik een tijdje geleden hetzelfde gemerkt. Daar hadden ze ook nog nooit de beiaard gehoord. De trams werden er spontaan voor stilgezet."
[]
Leen 't Hart is pas zevenendertig jaar, maar via nationale en internationale concoursen, waaraan ook Amerikanen deelnemen (Noord Amerika telt een honderdtal beiaardiers) is hij opgeklommen tot de hoogste toppen van de beiaardierswereld, waar hij tot diep in het buitenland wordt gevraagd voor de concerten. Maar hij is zo'n onopvallende man in zijn nette kantoorpak uit Delft, dat de ontvangstcommissies aan de stations of het vliegveld de maestro steeds voorbij lopen.
Uit Scandinavië en Duitsland komen beiaardiers naar Nederland om les te nemen bij Leen 't Hart. Het is een gelukkige combinatie van spierkracht en muzikaliteit, zegt hij er zelf van. Het bespelen van het instrument gaat gepaard met fikse vuistslagen en harde trappen op de manualen en pedalen. "'t Is er net zo mee als met dat trappen lopen" zegt Leen 't Hart. "Als je niet weet hoe je het moet doen is het paardenwerk, maar als je het met beleid leert, dan is het alleen nog maar tamelijk zwaar werk. Elke sterke pianist met talent kan het er ver in brengen."
En dat bracht mij dan tot de vraag, die mijn gemoed al een tijd bezwaarde. Hoe leert men beiaarden, als het instrument nergens anders dan op het concertpodium zelf te vinden is. Is er ergens in het land een toren, die blozend alsmaar stokkende loopjes afgeeft, net als buurmans vrouw op de piano?
"Neen" zei mij de heer Leen 't Hart. "Men oefent op een oefenklavier, dat gewoon in een kamer staat, en in plaats van klokgebeier zachte metalige toontjes afgeeft voor de zelfde moeite. Ik heb mijn school in Amersfoort end aar mogen ze dan ook voor het eerst de toren op. Als ze er dan naast slaan, is het uitzenuwen, en de burgerij is er erg goedmoedig onder."
[]
Over zijn buitenlandse reizen heeft hij niet zo veel te vertellen. In Rio is het bar met het verkeer, bevestigt hij. In Recife stuurden ze een klein negertje met een grote rode paraplu om hem af te halen in de regen. In Sâo Paulo sprak hij iemand, die en groot Paulusbeeld aan de haven op wilde richten, met een lift erin, en een venstertje in het voorhoofd, vanwege het uitzicht en de toeristen. En toen ze 's nachts over de Amazone vlogen, zei iemand, dat je de indianenvuren kon zien.
[]
Zijn gemoed is romantisch genoeg, om daar dan even paf van te staan. Maar het eigenlijke avontuur - dat begint als hij bedachtzaam tot driehonderdrieentwintig, drieonderdvierentwintig, driehonderdvijfentwintig heeft geteld, en dan zijn eigen rijk betreedt, waar hij die tonnenzware bronzen jongens mag laten zingen, en waar slechts de torenduiven wonen. "Ze zijn er aan gewend" zegt hij. "D'r zit er een te broeien onder m'n zware C."

Delftsche Courant, 22 juli 1957

Beiaardconcert [door Leen 't Hart]

De beiaardbespeling op dinsdag 23 juli zal door Leen 't Hart op de beiaard van de Nieuwe Kerkstoren worden gegeven. Zij begint om acht uur en het programma luidt:
1. Preludium in Bes, Jef Denijn
2. Oud-Nederlandse liederen:
2a. Heer Jesus heeft een hofken
2b. Lestmael op eenen zomerschen dag
3. Four pieces for a muscial clock, G.F.Händel
3a. Allemande

3b. Menuet
3c. Courante
3d. Gigue
4. Engelse liederen
4a. Home sweet home
4b. Drink to me only with thine eyes
4c. The Londonderry air
5a. Menuet en trio, Staf Nees
5b. Ballade, W. Créman
6. Duitse liederen
6a. Die guld'ne Sonne
6b. Der Mond ist aufgegangen
6c. Keiner schöner Land
7a. Passepied, Willem Pijper
7b. Toccata, Johan Franco
8. Franse liederen
8a. Il était un petit navire
8b. Au clair de la lune

Delftsche Courant, 26 juli 1957

Beiaardconcert [op 30 juli 1957 door Rien Ritter]

De stadsbeiaardier Rien Ritter geeft dinsdag 30 juli van acht tot negen uur 's avonds een concert op de beiaard van de Nieuwe Kerkstoren. Het programma luidt
1. Preludium in C - M vd Gheyn
2. Werken van Couperin
2a Andante
2b. Giga
2c. Rondeau
2d. La Manon
2e. Les Moissonneurs
3. Liederen
3a. Zangerslied
3b. Waak op, Nederland - Diepenbrock
3c. Des Zomers - C. van Rennes
4a. Thema met variaties - I. Pleyel
4b. Thema met variaties - Lefévere
5a. Menuet uit Don Juan - Mozart
5b. Menuet uit C dur symfonie - Haydn
6. Dansje - Jos de Klerk
7. Engelse volksdansen
7a. Rufty tufty
7b. The flowers of Edinburgh
7c. Galopede
8. Toccata - Bonset

Delftsche Courant, maandag 12 augustus 1957

Beiaardconcert door Van Balkom [in Delft op 13 augustus 1957]

De carillonbespelingen die nu al enige jaren op de dinsdagavonden in het zomerseizoen worden gegeven beginnen zo langzamerhand het karakter van een traditie te krijgen. Niet alleen door Delvenaren, maar ook door vele "buitenstedelingen" wordt meer en meer belangstelling voor deze unieke concerten aan de dag gelegd.

In de eerste plaats beschikken wij hier over een mooi carillon en over twee voortreffelijke klokkenisten - de heren 't Hart en Ritter - maar ook heeft men deze concerten op breder plan gebracht door af en toe een gastbeiaardier uit te nodigen. Vorige week was dat de heer Bakker uit Nijkerk, morgenavond zal een der bekendste Nederlandse klokkenisten, de heer Sjef van Balkom uit Den Bosch, achter de speeltafel in de toren plaats nemen. Hij zal het volgende programma ten gehore brengen.
1. Preludium in G - Staf Nees
2a. In den hemel is enen dans
2b. De winter is vergangen
3. Preludio en Rondo - H. Purcell
4. Adagio en Bagatelle - WA Mozart
5a. Menuet - von Beethoven
5b. Ich liebe dich
6. Zeeuwse reien - J. Morks
7. Sonatine II - Sjef van Balkom
8. Improvisatie
Gaarne willen wij onze stadgenoten opwekken morgenavond een uurtje naar de markt te gaan (van acht tot negen uur) om te luisteren naar de klanken die Van Balkom over de stad zal uitstrooien. Nu de tribunes voor de Taptoe daar verrijzen is de gelegenheid om rustig te genieten groter dan ooit.
Op de dinsdag 20 en 27 augustus zal er geen bespeling van het carillonplaats hebben, zulks in verband met de Taptoe Delft.

Delftsche Courant, maandag 2 september 1957

Beiaardconcert [op 3 september 1957 door Rien Ritter]

Morgen, dinsdag 3 september wordt van acht tot negen uur 's avonds door Rien Ritter, stadsbeiaardier te Delft, en Leiden, op de beiaard van de Nieuwe Kerkstoren een concert gegeven.
Het programma luidt;
1. Improvisatie
2a. Preludium in c (voor beiaard bewerkt in F) - Bach
2b. Choral Wohl mir dasz ich Jesum habe - Bach
3a. Le tambourin - Rameau
3b. Badine uit 2e suite - Leblan
3c. Allegro (uit vioolconcert) - Vivaldi
4. Valeriusliederen
4a. Kom nu met zang
4b. Merck toch hoe sterck
5. Andante religioso (uit sonate voor orgel) - Mendelssohn
6. Fuga voor klokken - J. v.d. Plas
7. Mars - Hartop
8. Volksliederen
8a. De Waldhoorn - F. Silcher
8b. Twee voerlui - Viotta
9. Rondino - Kersbergen
10. Alla Turca uit 12e sonate - Mozart

Delftsche Courant, maandag 16 september 1957

Compositieconcours voor beiaard

Zaterdagavond is op het Domcarillon te Utrecht door de Nederlandse Klokkenspelvereniging een beiaard-compositie-concours gehouden. De beiaardiers Leen 't Hart en Chris Bos speelden het viertal composities, dat uit de 27 ingezonden werken was geselecteerd. De voorzitter van de Nederlandse Klokkenspelvereniging, mr R. de Waard uit Amsterdam, lichtte de uitgevoerde werken toe. Als Jury

fungeerde een aantal raadsleden als vertegenwoordigers van de Utrechtse burgerij. De stichting stadsontspanning had een bedrag van f 600 aan prijzen beschikbaar gesteld.
De uitslag van de wedstrijd was;
1. Is illusie niet alles en is alles geen muziek, van Eugene Uden uit Brussel [moet zijn Uten]
2. Hemony van W. Vogel uit Amsterdam
3. Zo de ouden zongen van A. van Ooyk uit Zeist [moet zijn van Ooik]
4. Noël van mevr Tideman-Wijers uit Almelo.

Delftsche Courant, dinsdag 17 september 1957

Verzoekconcert op de beiaard [op 17 september 1957 door Leen 't Hart]

Leen 't Hart, stadsbeiaardier, geeft dinsdagavond op de beiaard van de Nieuwe Kerkstoren een concert. Het verzoekprogamma, dat hij uitvoert, luidt als volgt:
1. Mars voor beiaard - Leen 't Hart
2. Oud-Hollandse volksliedjes
2a. Toen hertog Jan kwam varen
2b. Daar was een kwezelken
2c. Als hier een pot met bonen staat
3. Hemony Suite - A de Klerk
3a. Prelude
3b. Etude
3c. Siciliano
3d. Toccata
4. Drie volksliedjes
4a. Home sweet home - Engels
4b. Muss i denn - Duits
4c. Au clair de la lune - Frans
5. Solvegs lied - E. Grieg
6. Engelse volksdansen
7a. Het Angelus - C. van Rennes
7b. Wiegelied - W.A. Mozart
8a. Allegro - G.F. Händel
8b. Panis Angelicus - C. Franck
8c. Agnus Dei - G. Bizet
9. Jesu, joy of man's desiring - J.S. Bach

[Delftsche Courant?,] 19 september 1957

Boeiend orgelconcert met onbekende werken

Voor de tweede maal in dit seizoen had gisteravond een orgelconcert plaats in de Westerkerk aan de Hugo de Grootstraat. Het was het 32e Artifex concert, waarop ditmaal Leen 't Hart executant was. Dat dit concert, ondanks het feit dat het orgel van de Westerkerk niet een van de fraaiste is, bijzonder interessant en boeiend was, vindt zijn oorzaak in een tweetal factoren. In de eerste plaats week het programma nogal sterk af van wat we op de diverse concerten te horen krijgen. Het bestond voornamelijk uit werken van minder bekende tijdgenoten van Johann Sebastian Bach, met in de tweede helft enkele zelden gespeelde werken van Duitse moderne componisten. Het tweede punt waardoor deze orgelbespeling aantrekkelijk werd, was het feit dat Leen 't Hart als vast organist van de Westerkerk zijn orgel uiteraard door en door kent, dus ook de zwakke en sterke kanten van het instrument. Dit in het gekozen programma uitbuitend, heeft hij het weinig talrijke publiek volledig kunnen boeien.
In het Plein Jeu van Clérambault , waarmee hij het concert opende, klonk een helaas iets te forse registratie, die door de toch al slechte klankmenging van het instrument scherp en onwelluidend

aandeed. Op zeer fraaie grondstemmen echter bouwde hij met een helder tongwerk de prachtige melodie van het Adagio van Fiocco.
Helder en puntig gemarkeerd klonk de gracieuze Gavotte van de tegenwoordig vrijwel onbekende componist Dieudonné Raick. Zeer evenwichtig was hier de pedaalregistratie afgewogen tegen de lichte fluitstemmen van het manuaal.
Van de eveneens nog slechts bij enkele ingewijden bekende Vincent Lübeck speelde Leen 't Hart een koraalpartita over Nun lasst uns Gott dem Herren. Een koraal met enkele variaties, die zeer muzikaal, helder en doorzichtig werden vertolkt.

Shepherd's song
Henry Purcell sloot de rij van tijdgenoten van Bach. Van hem werd de eerste orgelsuite uitgevoerd, bestaande uit een viertal deeltjes. Tot de ontroerendste hiervan behoren zeker de Shepherd's song, die op een enkele stem werd gespeeld en het prachtige Fairest Isle, all Isles excelling, dat op een bijzonder mooi fluitregister werd uitgevoerd. In de brede finale klonk het orgel in al zijn forse kracht.
Een der veelgeprezen en tegelijk veel verguisde componisten uit de moderne Duitse orgelschool is Siegfried Karg-Elert. Zijn Choral-Improvisationen zijn korte werken, waaraan een koraalmelodie ten grondslag ligt. Zij dragen het karakter van een romantische improvisatie, die desondanks zeer sober van opzet is. Op een prachtige registratie bouwde Leen 't Hart een overtuigende en boeiend muzikale vertolking van deze twee zelden gespeelde werken.

Tweemaal Hindemith
Het is wonderlijk, dat een werk, dat zelden wordt uitgevoerd, soms enkele malen achtereen opduikt. Dat is onder meer het geval met de Sonate van Hindemith, een prachtig stuk, dat voor de tweede maal kort achter elkaar werd uitgevoerd. Het is een moeilijk werk, doch deze moeilijkheden bleken Leen 't Hart niet te beletten, van dit werk een hoogst muzikale en imponerende uitvoering te geven. De zeer mooi afgewogen registratie s werden nergens ondoorzichtig, zodat de vaak ingewikkelde structuur goed te volgen bleef.
Hij besloot dit concert met een improvisatie over Grote God wij loven U, waarin hij zich andermaal een knap en begaafd organist en improvisator toonde.
Recensent: M.J. Frölich

Krant onbekend, 19 september 1957

Leen 't Hart aan het orgel

Artifex in de Westerkerk
Onze organist en niet minder bekende beiaardier Leen 't Hart, die gisterenmiddag een uitgelezen beiaardconcert gaf op de toren van het stadhuis in Rotterdam, had zich gisteravond achter het orgel gezet in de Westerkerk - zijn orgel - om het 32ste concert in de Artifex-serie te geven.
Met alle egards, welke een volbloed-musicus aan zijn instrument kan wijden heeft hij aan de weinige luisteraars een genotvol uurtje geschonken. Hij had een programma samengesteld waar Bach en Franck niet aan te pas kwamen: toch wist hij zijn hoorders van begin tot eind te boeien.
Van een vijftal componisten uit de 17e en 18e eeuw hoorden we o.a. een Gavotte van Dieudonné Raick met verrassend melodieuze fraseringen. Henri Purcell schreef een aantal suites bedoeld als "lessons for young ladies" Leen 't Hart speelde de eerste. Deze vierdelige suites mogen dan 'n zeker muzikaal-pedagogisch element in zich hebben, schools zijn ze beslist niet en de organist liet daarover ook geen twijfel bestaan.
De eerste vierdelige sonate van Paul Hindemith kenmerkt zich door een grote esthetische distinctie. In de vrije fantasie, het derde deel, kreeg de organist ruimschoots de gelegenheid zich uit te leven, hetgeen hij dan ook deed;. het vierde deel "ruhig bewegt" is door Hindemith organistisch tot de meest denkbare eenvoud uitgepuurd en het thema met de fluisterende bas is een muzikale belevenis.
Tot besluit gaf de organist een uiterst knappe improvisatie over het gezang "Grote God wij loven U", die de grote vaardigheid en kunde van Leen 't Hart in alle onderdelen belichtte.
Recensent K.P.

Delftsche Courant, Vrijdag 20 september 1957
Artifex concert: Uit de schatkamers der orgelliteratuur

Leen 't Hart concerteerde op orgel van de Westerkerk

Voor een ontmoedigend klein aantal toehoorders heeft gisteravond [= 19 september 1957] in de Westerkerk het 32e artifex concert plaats gevonden. Leen 't Hart, de vaste orgelist der kerk, had voor deze gelegenheid een programma samengesteld dat niet alleen getuigde van goede smaak en zin voor variatie, maar bovendien de gelegenheid bood om kennis te maken met werken van weinig gehoorde componisten als Louis Nicolas Clérambault (1676-1749), Jozef Hector Fiocco (1690-1741), Dieudonné Raick (...- 1764), Vincent Lubeck (1654-1740) en Siegfried Karg-Elert. Een keuze die ons de leerzame ondervinding heeft geschonken dat er ook buiten de talloze malen uitgevoerde scheppingen van de erkende grootmeesters nog hele schatkamers van waardevolle orgelliteratuur bestaan.
Naast de hier genoemde minder bekende componisten kwamen nog twee prominenten op het programma voor, namelijk Henry Purcell met zijn First Suite en Paul Hindemith met zijn Sonate I. Als we ons niet vergissen was dit dus een avond van uitsluitend primeurs en noviteiten - althans voor Delft. Dit is op zich zelf reeds een compliment waard. Er kwam nog bij, dat Leen 't Hart in het merendeel van zijn vertolkingen zich een orgelist toonde van kunstzinnige allure, een man die de technische kant van het vak beheerst, en tevens over muzikale zeggingskracht beschikt. In dat laatste opzicht verdienen vooral waardering de Purcel Suite, de koraalimprovisaties van Karg-Elert en de Hindemith Sonate. Dat was orgelspel met een hoofdletter. Hierin werd ook het dankbaarst gebruik gemaakt van de goede kwaliteiten, welke het instrument der Westerkerk bezit.
Overigens gaan die goede kwaliteiten van het orgel helaas gepaard aan minder goede. Zo bracht de registratie van b.v. Fiocco's Adagio en Raicks Gavotte enige orgelstemmen aan het licht van een bepaald foeilelijk timbre, scherp, dun en kaal van klank, wijdingsloos, meer passend bij een bioscoop-orgel dan bij en kerkelijk instrument. Heel wat instrumenten van de laatste tientallen jaren blijken te lijden aan dit euvel. De moderne orgelbouwers schijnen, ondanks de onbeperkte hulpmiddelen van de hedendaagse techniek, toch maar niet in staat te zijn het geheim van de oude, milde, devote orgelklank te achterhalen.
Leen 't Hart besloot zijn interessante concert met een zeer knappe eigen improvisatie over Gezang 45: Grote God wij loven U.

Krant onbekend, [19 September 1957]

Orgelconcert van Leen 't Hart

Ook weer dat 32ste Artifexconcert
Recensie door W.

Delftsche Courant, woensdag 4 december 1957

Leen 't Hart gaat carillon inwijden

Naar wij vernemen heeft de heer Leen 't Hart, stadsbeiaardier hier te stede, de uitnodiging aanvaard om de nieuwe beiaard van Keulen in te wijden. In 1959 zal hij voor de eerste maal twee carillons in Zweden, geleverd door Nederlandse klokkengieters, bespelen.

Delftsche Courant, dinsdag 17 december 1957

Leen 't Hart voor de TV

Op Tweede Kerstdag zendt de NCRV televisie o.a. een onder regie van Rob Mariouw Smit vervaardigde film "En de toren zingt" uit, waarin impressies van klokken en klokkenspel wordt [sic] gegeven. In deze film zal men o.a. ook opnamen kunnen zien, gemaakt in de beiaardschool in Amersfoort, waar men onze stadsbeiaardier Leen 't Hart zijn leerlingen kan zien instrueren.

Delftsche Courant, maandag 23 december 1957

Kerstconcert in de Nieuwe Kerk

verslag
Jan J. v.d. Berg, orgel en mmv Leen 't Hart 's Gereformeerd Kerkkoor.

Delftsche Courant, 24 december 1957

Kerstliederen van de torentrans

door een dubbelmannenkwartet